

Savenvalajan käsissä

“Ihmisparka, mikä sinä olet arvostelemaan Jumalaa: miksi teit minusta tällaisen? Kyllä kai savenvalajalla on oikeus tehdä samasta savesta toinen astia arvokasta ja toinen arkista käyttöä varten.” (Room. 9:20,21)

Eräs tuttavani kertoi, että hän usein vieraili isoäitinsä luona. Ja hyvin usein, lähes aina hän muistutti elämän kalleimmasta asiasta, syntien anteeksi antamisesta ja saamisesta ja sitä kautta elämisestä Jumalan yhteydessä. Joka kerta isoäiti oli sanonut, että hän on synnitön hänellä ei ole syntiä, ainoa pahe joka hänellä on, on tupakanpolto jonka hän voi joskus lopettaa. Tätä jatkui 30 vuotta. Sitten tämä tuttavani oli muuttamassa ulkomaille asumaan ja oli jättämässä hyvästejä isoäidilleen. Tällä tapaamiskerralla isoäiti ei maininnut synnittömydestään mitään vaan hiljaisella äänellä pyysi: voisitko julistaa minulle kaikki minun syntini anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Ja niin tapahtui. Isoäidiltä oli ottanut aikaa kolmekymmentä vuotta taipua Jumalan tahtoon.

Tällaisia me ihmiset monesti olemme. Juuri siitä kertoo Paavalin lyhyt roomalaiskirjeen katkelma, jossa hän mainitsee savenvalajan ja hänen astiansa; emme aina haluaisi taipua Jumalan tahtoon.

Jumala muovaa ihmisiä kuin savea. Itse asiassa olemmekin savea, sillä meidät on luotu maassa olevista aineista. Sitäpaitsi olemme tehty halvoista aineista. Meissä olevat aineet maksanevat jossakin raaka-ainepörssissä parinkymmenen euron verran. Mutta elämä, jonka Jumala on meille antanut, on mittaamattoman arvokas. Emme kuitenkaan ole samanlaisia ja siten ei myöskään meistä valetut saviastiat ole samanlaisia. Jumala toimii meidän kohdallamme savenvalajana. Hän etsii ensin oikean maaperän niin kuin savenvalajakin, siitä oli kysymys myös tuon isoäidin kohdalla. Maaperässä tapahtui vuosien mittaan muutoksia, kunnes se alkoi kelvata.

Samantapaisesta maaperän tunnustelusta oli kysymys myös silloin, kun apostolit Pietari ja Johannes tapasivat temppelin pylväskäytävässä rannan miehen. Apostolien teoissa kerrotaan, että miehet katsoivat tarkasti tuota rampaa ennenkuin he kertoivat hänelle elämän aarteesta. Toisin sanoen he selvittivät itselleen, josko tuo mies on tosissaan ja onko hänelle kaipuu saada jotakin muuta kuin pelkkä kolikko. Tällä tavalla siinä tutkittiin maaperää, minkälaiseen käyttöön se olisi sopivaa.

Kun sitten oikeanlainen maaperä on löydetty, otetaan siitä savea ja aletaan sitä muovata ja muokata. Se myös pestään, muovataan ja siitä poistetaan kaikki epäpuhtaudet ja sirut, nimittäin jos siihen jää siruja niin ne halkaisevat astian, kun sitä muovataan tai viimeistään kun sitä kuumennetaan. Pesua voidaan ajatella myös vaiheena, jolloin ihminen on otettu kristillisen kirkon ja seurakunnan yhteyteen. Kuitenkaan silloin ei aina ole selvää, minkälaiseen käyttöön savesta voisi olla niinkuin ei siitäkään, mitä kristittyinä tulee tekemään.

Kun monien vaiheiden jälkeen vaikuttaa siltä, että savi on kelvollista niin savenvalaja ikäänkuin yhtäkkiä jättää saven pitkäksi ajaksi syrjään aivan kuin se olisi unohdettu. johonkin nurkkaan. Sellaista on myös kristillisessä elämässä; tuntuu kuin löytäisi omaa paikkaansa seurakunnassa ja jos haluaisi alkaa tekemään jotakin, niin siinä seurakunnassa ei ole sellaista toimintaa. Olo voi tuntua turhauttavalta.

Mutta eivätkö nämä myös olla meillä toisinaan kuin luovia taukoja, ettemme tiedä, mitä olisi viisainta tehdä tai joskus takkimme on niin sanotusti tyhjä, että ei oikein haluttaisi tarttua haasteisiin. Mutta tällaisellakin kaudella on oma tehtävänsä ihmissielua ajatellen. Paavali teki lujasti töitä evankeliumin asialla. Ja hän ilmeisesti toivoi ennättävänsä kiertämään puoli maapalloa. Mutta välillä Jumala otti hänet kiinni ja laitatti vankilaan. Sielläkin oli oma yleisönsä saada kuulla evankeliumia mutta kuitenkin sellainen hetki Paavalin elämässä oli toisaalta levon ja syrjään vetäytymisen aikaa. Monet kirjeensä hän kirjoitti vankilassa ollessaan.

Myöhemminkin on käynyt samoin useinkin evankeliumin julistajille. Natsi-Saksan aikana Bonhoeffer joutui vankeuteen ja hänet sitten teloitettiin. Mutta se aika oli syvää juurtumista Jumalan sanaan ja häneltä on mm. kaunis virsi siltä ajalta säilynyt jälkipolville: ***“Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan olemme kaikki hiljaa kätketyt. Me saamme luottaa uskolliseen Luojaan, yhdessä käydä uuteen aikaan nyt. Jos ahdistuksen tie on edessämme, myös silloin Kristus meitä kuljettaa. Annamme Isän käsiin elämämme. Hän itse meille rauhan valmistaa.” (Vk 600:1,2)*** Kun lähimenneisyydessä on ollut kristillistä vainoa, ei ole vierasta tänäkään päivänä, että joutuu eristyksiin tai hiljentämään vauhtia.

Monet kerrat saatamme olla myös ymmällä nykyisestä maailmanmenosta. Ja etenkin maailmallisesta menosta, jota tyrkytetään miltei jokaisesta tuutista täällä ja ahdistetaan kristittyjä mukautumaan ja hyväksymään jumalaton elämä. Jumalan sanan vastaiset asetukset asetetaan lain perustaksi, jotka romuttavat kristillisen arvopohjan. Kuinka ovatkaan ajankohtaisia muutamien virsien sanoitukset kuten esimerkiksi tämä: ***“On ahneutta täynnä maa ja uskottomuus rehoittaa, myös tavat turmeltuvat. Näin himo järjen sokaisten vie tielle tuhon voimien, luo väärät esikuvat. Rakkaus, rauha raukenee ja sydän paatuu kovenee ja uskon voima nääntyy. Näin kaikki loppuun kääntyy.” (VK 599:2)***

Savenvalajan savi käy monet vaiheet sitä varten, että savi sitkistyisi ja se paremmin pysyisi koossa, kun siitä muovataan astioita tai muita esineitä. Kuitenkin on niin, että savi ei kestä omaa painoansa. Kun se saven muodossa asetetaan epätasaiselle alustalle tai kallelleen, se valuu vinoon tai kasaan eikä jaksakaan kantatella itseään. Tässä se muistuttaa erityisen hyvin kristittyä. Hänkään ei jaksakaan pysyä omalla voimallaan Kristus-kalliolla vaan hän tarvitsee Pyhän Hengen ja sanan turvallista voimaa. Siksi on tärkeää jatkuvasti virkistää itseään Jumalan sanalla ja sanan opetuksella.

Sellaisesta Jumala muistutti myös profeetta Jeremiaa. Erään kerran Jumala sanoi hänelle: Mitä sinä näet, Jeremia? Jeremia vastasi, että hän näki mantelipuun oksan. Se oli oikea vastaus. Ehkä mantelipuun oksa tuntui Jeremiasta vähän etäiseltä, selittämättömältä. Samaan hengenvetoon mikäli näin on soveliasta sanoa, Jumala jatkoi, että hän valvoo sanaansa seurakunnassa että se toteutuu. Herää pieniä kysymyksiä, mitä varten Jumala puhui samassa yhteydessä sanansa valvomisesta kuin hän otti esiin mantelipuun ja sen oksat. Se olikin juuri Jumalan tahto keskittää Jeremia kuuntelemaan, mikä viesti hänen sanoihinsa sisältyi. Niinpä noista sanoista saadaan viittaus öljylamppuun. Ei mihin tahansa vaan seitsenhaaraiseen Menoraan.

Jumala neuvoi Moosesta oikean seitsenhaaraisen kynttilänjalan taikka paremminkin seitsenhaaraisen öljylampun tekemisessä. **“Ja tee myös seitsenhaarainen lamppu puhtaasta kullasta. Tee lamppu jalkoineen ja varsineen kohotakoista tekoa; sen kukkakuvut, nuput kukkalehtineen, olkoot samaa kappaletta kuin se. Kuusi haaraa lähteköön lampun sivuista, kolme haaraa toisesta sivusta ja kolme haaraa toisesta sivusta. Toisessa haarassa olkoon kolme mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen ja toisessa haarassa samoin kolme mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen, näin olkoon jokaisessa kuudessa haarassa, jotka lampusta lähtevät. Mutta lampussa itsessään olkoon neljä mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen.”** (2. Moos. 25:31-34) Nuppuja öljylampussa on siis yhteensä 22. Se on sama määrä kuin heprean kielessä on aakkosia. Täten ne viittaavat kielelliseen ilmaisuun ja sanoihin. Ja tämä viittaa Jumalan sanaan, jota hän julistuttaa Raamatussa ja on antanut ensiksi tiedon olemassaolostaan juuri heprean kielellä. Jumalan sanan toteutumisen näkee Uudessa Testamentissa. Se kertoo sen, kuinka Vanhassa Testamentissa oleva Jumalan sana on toteutunut. Sana ja profetiat toteutuvat viimeistä piirtoa myöten.

Öljylampun tekemisessä Jumala antoi määräyksen, että tuon öljylampun valojen tuli heittää valonsa eteenpäin. **“Ja tee siihen seitsemän lamppua ja lamput asetettakoon niin, että seitsenhaarainen lamppu heittää valonsa etupuolelle.”** (2. Moos. 25:37) Heprean kielessä tuossa kohtaa mainittu etupuolelle on ilmaistu sanalla paanaa, mikä on sama sana kuin kasvot. Niinpä voimme sanoa tuosta lampusta ja sen valoista, että niiden tuli loistaa, valaista ja kirkastaa Jumalan kasvoja aivan kuten Herran siunauksessa pyydämme: **“Herra siunatkoon meitä ja varjelkoon meitä ja valaiskoon kasvonsa meille ja olkoon meille armollinen. Herra käänäköön kasvonsa meidän puoleemme, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.”** Näin Jumalan sanaa pitämällä esillä voidaan ihmiset johdattaa valaistumaan sanojen sisällöstä, joka kautta koko Raamatun on Jeesus Kristus

Washingtonissa on kohotaottu reliefi, jossa kuparilaattaan on taottu Yhdysvaltain perustuslaki. Samalla nuo kirjaimet muodostavat kohokuvan, jossa erottuvat Georg

Washingtonin kasvopiirteet. Hän oli laatimassa Yhdysvaltojen perustuslakia. Siten kasvojen kohokuvio perustuslain ohella on sopiva muistutus henkilön merkityksestä siinä projektissa. Jumala on antanut meille Raamatun, jossa kylläkään ei ole kohokirjaimia mutta kun kirjoituksia tarkastellaan Pyhän Hengen valossa, niistä nousevat koholle Jeesus, Jumala kasvot. Tällä tavoin voidaan heijastaa Raamatun sanan valo etupuolelle; kirkastaa Kristus, Jumalan kasvot.

Mm. Ilmestyskirjassa kynttilänjalka on seurakunnan enkelin eli kaitsijan vertauskuvana. Seurakunnan kaitsijan tulee siis kirkastaa erityisesti Jeesusta. Itse asiassa sama koskee jokaista kristittyä, sillä kaikki ovat yleisen pappouden piirissä: **“Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa...” (1. Piet. 2:9)** Pimeydestä on jumalallinen sanan valo kirkastanut ihmisille Jeesuksen Kristuksen, Jumalan kasvot. Näin Jumalan sana ilmoitti Paavalille myös saman asian: **“Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.” (Ap.t. 26:17,18)**

Näin Jumala on tahtonut kirkastaa kasvonsa meille jo ammoisista ajoista. Hän haluaa sitä edelleen. Joskus kuitenkin käy meille syystä tai toisesta niin, että joudumme olemaan Jumalan koulussa erilaisilla tasoilla. Toisilla on vaikeampaa kuin toisilla. Saattaa tapahtua niin kuin saviastiaa kuumennettaessa. Uunin ylähylyllä on lievempi lämpö ja sellainen astia ei ole tarpeeksi kuumassa ja jos sellaiseen astiaan laitetaan vettä, se vuotaa, syystä että se jää huokoiseksi. Alahylyllä kuumennettu astia saattaa olla liian kuumassa ja astia joskus poksahuttaa rikki. Siis aivan kuin mekin joskus, kun kuormat käyvät raskaiksi. Mutta sen ei tarvitse olla saviastian tarun loppu. Se voidaan jauhaa ja sekoittaa uuteen seokseen ja muovata uudelleen. Usein siitä tulee entistä lujempi ja monesti myös jaloon käyttöön tarkoitettu astia. Näin kristitty kokemusten ja erityisesti kovien kokemusten kautta kokee Jumalan läheisyyttä vähäisimmissäkin elämänsä vaiheissa. Ja häneltä löytyy neuvon sana myös toiselle elämän tien kulkijalle tai hän jaksaa muistuttaa “synnitöntä” niin kuin pojanpoikaa joka jaksoi muistuttaa isoäitiään.

Jumalan halu on opettaa meitä tuntemaan hänen sanansa, Jeesus Kristus niin syvästi, että jaksamme jakaa elämän leipää vaikeissakin oloissa ja kiittää ja ylistää häntä. Jumala opetti omaa kansaansa esikuvallisesti Vanhan Testamentin toimilla. Kun Israel kulki erämaassa aivan kuten me kuljemme täällä syntisessä ja usein vihamielisessä maailmassa, niin Jumala rakennutti Mooseksen kautta lehtimajan ja siihen kaikkein pyhimmän. Se rakennettiin niin, että sen oviaukko oli itään päin. Ja kun Aatami ja Eeva karkotettiin paratiisista, Jumala pani kerubin vartioimaan elämän puun tietä itäpuolelle paratiisia. Majan tarkoitus oli olla niinkuin sanonta

kuuluu: Jumala kanssamme. Siitä juutalaiset eivät silti ymmärtäneet Jeesuksen jumaluutta, ei vaikka hänen nimenä oli Immanuel, Jumala kanssamme.

No niin, kuitenkin kun Jeesus kuoli ristinpuussa, Raamattu kertoo, että temppelin esirippu repesi kahtia ja aukaisi oven kaikkein pyhimpään. Hän avasi sen itäpuolella olevan oven niin, että se aukeni aina paratiisiin saakka, jossa elämän puun tietä itäpuolella vartioi kerubi. Tuon oven hän aukaisi kuljettavaksi ja pani kerubin muihin tehtäviin. Sen tähden Jeesus sanoikin ristinryöväriille: tänä päivänä olet kanssani paratiisissa. Juuri tuona päivänä vuoti Jeesuksen uhriveri avaten tien paratiisiin. Tämä sovinto virtasi ylhäältä alas niinkuin pitkän perjantain sanoista voimme lukea: hänen ihokastaan ei jaettu sotilaille, sillä se oli kudottu ylhäältä alas asti. Jeesuksen sovitus, vanhurskauden vaate on kudottu ylhäältä alas asti, ettei siihen tarvitse kenenkään panna omiaan eikä ottaa siitä mitään pois. Ja siitä heitettiin arpaa. Juuri niin se käynyt. Aivan kuin olisi itse kenellekin langennut arpa hyvästä maasta, Jumala on antanut armonsa kaikille niille, jotka hän pelastaa Jeesuksessa Kristuksessa.

Tämä on se, mitä temppelin öljylamppu valaisee meille. ja mitä sen pitäisi valaista Se kirkastaa Jeesuksen Kristuksen. Jumalan toive on, että me sen ymmärtäisimme itse kukin olemmepa arkisessa tai jalossa käytössä tai käyttöä vailla, yksinäisinä kulkijoina tai harhaan menossa. Kaikille on tarkoitus loistaa Kristus- valo.

Samoin sana kirkastaa meille Vanhan Testamentin uhrikäytännön esikuvallisiksi tapahtumiksi. Sillä ei Vanha Testamentti ole vain kokoelma historiallisia kirjoituksia vaan myös hengelliseksi opetuksiksi. Niinpä kun pappi Aaron uhrasi kaksi kaurista, toinen kauris teurastettiin ja Aaron vei uhriveren kaikkeinpyhimmän arkun kannen päälle. Sillä hän sovitti Jumalan. Toisen kauriin kanssa Aaron menetteli siten, että hän pani kätensä sen päälle ja asetti sanoillaan kansan synnit sen päälle. Sen jälkeen tuo kauris ajettiin erämaahan, jossa sillä ei ollut ravintoa ja se kuoli kansan synnit mukanaan.

Tähän aikaan sijoitettuna se merkitsee sitä, että tuo ensimmäinen kauris, jonka veri asetettiin arkin kannelle, on vertauskuva Jeesuksesta. Eikö silloin olekin sovitus suoritettu? Kyllä vain. Joku saattaa ihmetellä, että tarvitaanko vielä jotakin muuta. Kyllä tarvitaan. Tarvitaan tuo toinen kauris, jonka päälle kansan synnit pantiin. Siinä tehtiin synnin poiskuljettamisesta henkilökohtainen asia.

Jos on vaikea ymmärtää, miksi yleisesti olemassaoleva sovitus ei kosketa eikä vapauta, otan esimerkin kaupan piiristä. Vanhaan aikaan oli tapana, että kauppias myi asiakkaalle velaksi tavaraa. Kauppias merkitsi ostokset omaan velkakirjaansa ja ostajalle tehtiin pienempi kirjanen, jossa olivat samat ostokset ja sitä kirjaa kutsuttiin vastakirjaksi. Joskus kävi niin, että ostaja ei kyennyt maksamaan laskuaan. Ja toisinaan mutta erittäin harvoin tosin, saattoi käydä niin, että kauppias antoi velan anteeksi. Silloin hän poisti sivun velkakirjastaan ja niin asia oli kuitattu hänen osaltaan. Mutta jos ostaja ei nähnyt kauppiasta vaan hän eli vastakirjansa mukaan.

Siinä hänen velkansa oli edelleen merkittynä. Vasta kun hän sai näytettyä sen kauppiaille, joka poisti siitäkin velkasivun, oli velka maksettu. Näin toimii myös Jeesus Kristus. Hän on sovittanut jokaisen synnit ja se koskee kaikkia mutta jokaisen täytyy omakohtaisesti saada kuitatuksi velkansa anteeksi..

Se tarkoittaa henkilökohtaista syntien anteeksiantoa kuten alussa kerrotussa tapauksessa isoäiti viimein suostui pyytämään anteeksiantoa.

Hänelle, tuolle tuttavani isoäidille, Jumalalla oli varattu paljon armonaikaa. Mutta kaikille sitä ei aina ole yhtä runsaasti. Siinäkin astiat ovat erilaisia. Siitä muistuttaa eräs Korkean veisun kohta. Siinä morsian on jo iltatoimiensa jälkeen asettunut makuulle kammioonsa, kun hänen ylkänsä tulee kolkuttamaan ovelle. No koska morsian on jo paneutunut pitkäkseen, hän alkaa viivyttämään ja miettimään, viitsisinkö enää pukeutua, olenhan jo pessyt jalkanikin jne. Tämähän on tuttua kun meidän pitäisi tehdä jokin vaikea ratkaisumme. Viimein morsian menee kuitenkin avaamaan oven mutta ylkä on lähtenyt pois. Juna meni jo, voidaan sanoa.

Tällä tavalla voi viivyttelijä menettää mahdollisuutensa. Jumala ei kutsu kaiken aikaa. Hän ei myöskään kehoita aina tekemään työtä evankeliumin saralla. Jos olemme hitaita ja vastahakoisia, voi käydä niin, että joudumme lopullisesti sille sivuraiteelle, jonne savi asetetaan sitkistymään. Mutta meidät asetetaan veltoina ja töihin kelpaamattomina. Meistä saattaa tulla niin sitkeitä, että olemme penseitä, valmiita ulos oksennettaviksi niinkuin Ilmestyskirjassa sanotaan Laodikean seurakunnan enkelille.

Kristittykin voi menettää mahdollisuutensa. Kun ihminen on unessa, hän ei tiedosta sitä, että hän on unessa. Jopa kirkkovieras voi uinahtaa penkkiinsä ja havahtua hereille, kun pappi sanoo aamen. Sanat ovat menneet yli hilseen. Synnin uni on samanlaista. Ihminen ei tunnista tilaansa ollessaan siinä. Siksi häntä täytyy herättää elämään kristillisyydeksi, ettei tule yllätyksenä huuto, kun kaikki kootaan viimeiselle tuomiolle. Monet nykyihmiset nukkuvat eivätkä usko, että sellaista huutoa koskaan tulee. Mutta se tulee ja vain ne jotka ovat sikeässä synnin unessa eivät tunnista, että sitä kohti ollaan menossa.

Tällaisesta uneliaisuudesta varjelkoon Jumala meitä. Yhä tänään on työmiehiä vähän ja eloa on paljon. Työn tekeminen ei ole ovi autuuteen vaan pelastus on yhä Jeesuksen sovitustyössä, syntien anteeksi antamus Jeesuksen nimessä ja veressä. Haluaako joku, että ystävät, sukulaiset, tuttavat, koulukaverit jopa ihmiset jotka kulkevat uskovien joukossa omaamatta pelastavaa uskoa, että kukaan heistä jäisi osattomiksi siitä joukosta, jolle Jeesus kerran lausuu sanat: tulkaa minun Isäni siunatut omistamaan se valtakunta, joka maailman perustamisesta saakka on ollut teitä varten. Voiko tästä joukosta olla pois sen tähden, että tässä ajassa on nimitelty ja eroteltu eri joukkoihin niitä, joita on vaivattu Suuren savenvalan käsittelyssä. Eikö meillä riitä sydämen kristillisyyttä kantamaan kaikkia niitä uskovia, jotka kilvoittelevat samaa päämäärää kohti, kunhan meidän Jumalanamme on

Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala ja Herranamme Jeesus Kristus ja oppaana matkallamme Jumalan sanan valo niinkuin se oli psalmin kirjoittajalla: **“Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.” (Ps. 119:105)** Siis lyhyet valot ja kaukovalot: lyhyet, että näkee kuopat, mutkat ja muut vaaranpaikat ja pitkät valot, että näkee päämäärän, minne ollaan menossa.

Jumala siunatkoon sinua lukija evankeliumin sanalla elämässä. Jeesuksen nimessä amen.